

nou správu majetkových práv podle § 341 ex. ř. Právem proto soud první stolice zamítl návrh na samostatnou vnučenou správu majetkových práv v bodě I. uvedených, ježto zpeněžení těchto práv vnučenou správou podle § 341 ex. ř. jest podle stavu věci nepřipustným. Jest nezávažno, že povolení vnučené správy podle § 341 ex. ř. jest vlastně již druhým stupněm exekučním a že usnesení o zabavení podle § 331 ex. ř. jako prvním stupni exekučním jest již právoplatné. Bylo proto v tomto směru dovolacímu rekursu vyhověti a změnou napadeného usnesení obnoviti zamítavé usnesení prvního soudu.

Za to živnostenské oprávnění k provozu mláčené za mzdu nespočívá s provozem elektrického podniku tak, by živnost tato byla nerozlučnou součástí elektrických podniků. To uznává i stěžující si obec sama poukazujíc jen na to, že tento druh exekuce zůstane bezvýsledným. Ale tuto otázku nelze řešiti již nyní, ježto vše závisí ještě na tom, jak se vnučená správa tohoto majetkového práva povede. Nebude-li při ní docíleno výtěžků, nebude stěžovatele bráněno, by nenavrhl zrušení exekuce podle § 39 čis. 8 ex. ř. Z toho, co uvedeno, jest též patrné, že prozatím není na závalu, že ještě není sídlo vlastního provozu určeno.

Čís. 7184.

Prozatímní opatření podle § 382 čis. 6 ex. ř. předpokládá, že se ohrožený nárok vztahuje právě na nemovitost nebo na knihovní právo, ohledně nichž má býti záповěď vydána.

(Rozh. ze dne 27. června 1927, R II 228/27.)

Manželka navrhla ku zajištění nároku na výživné povolení prozatímního opatření záповědí manželé, by nezczil, závadami neobtížil a do zástavy nedal své ideální spoluvlastnictví k polovině domku. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Stížnosti dlužno přiznati úspěch. Ohrožená strana navrhla sice prozatímní opatření k zajištění nároku na výživné. O nároku na výživné i jeho výši bylo již rozhodnuto rozsudkem ze dne 29. března 1927 a přiznáno straně ohrožené výživné 120 Kč od 1. října 1926. Nejde tu již o nárok, nýbrž o pohledávku na výživném příslušející ohrožené straně každého měsíce. Důsledkem toho jest posuzovati navrhované prozatímní opatření podle předpisů § 379 ex. ř., nikoliv podle § 382 ex. ř. Podle posledního odstavce § 379 ex. ř. je však nepřipustno prozatímní opatření zákazem zcizení, obtížení nebo zastavení nemovitosti k zajištění peněžitých pohledávek. Prvý soud neměl tedy prozatímní opatření povoliti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze sice souhlasiti s názorem rekursního soudu, že vzhledem k rozsudku ze dne 29. března 1927 nejde tu již o nárok, nýbrž o pohle-

dávku na výživném, příslušející ohrožené každého měsíce, a že důsledkem toho jest posuzovati navrhované prozatímní opatření podle předpisu § 379 ex. ř. a nikoli podle § 382 ex. ř. Leč přes to odpovídá napačené rozhodnutí rekursního soudu zákonu, ježto soudní záповěď, zciziti, obtížití nebo zastaviti nemovitosti nebo práva, jež jsou zapsány v knize veřejné, je po rozumu § 382 čís. 6 ex. ř. přípustná jen tehdy, vztahuje-li se nárok ohroženou stranou tvrzený neb jí již přiřčený na tuto nemovitost nebo na toto právo zapsané v knize veřejné. Tento poměr nároku k nemovitosti (knihovnímu právu) jest nezbytným předpokladem zajištění, jak jasně plyne z důvodové zprávy k § 382 čís. 6 ex. ř. (zpr. výb. str. 52, mat. II. str. 64), kde se praví, že se výboru soudní záповěď, zciziti nebo zastaviti nemovitost nebo knihovní práva jako zatímní opatření k zajištění nároků všeho druhu zdálo býti na pováženou, ježto by mohlo vyvolati citelné porušení v celém hospodářství dlužníkově. Byl proto tento způsob opatření omezen na případ (čís. 6), že se ohrožený nárok vztahuje právě na nemovitost nebo na knihovní právo, o kterých záповěď má býti vydána. Tohoto poměru mezi nárokem ohroženou stranou tvrzeným a jí přiřčeným, a nemovitostí, na niž se prozatímní opatření vztahuje, není, a proto byl stěžovatelčin nárok na povolení tohoto prozatímního opatření právem zamítnut.

Čís. 7185.

Soudně potvrzené nucené narovnání v řízení úpadkovém jest exekucním titulem nejen proti úpadci, nýbrž i proti tomu, kdož prohlášením u úpadkového soudu k narovnání přistoupil jako rukojmí a plátce.

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R I 496/27.)

Soud první stolice zamítl návrh, by byla povolena exekuce proti Antonínu K-ovi jako ručiteli a plátcí nuceného narovnání Bohumila B-a, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Soud první stolice zamítl návrh vymáhající strany na povolení exekuce proto, že prý pro pohledávku v úpadku určenou a úpadcem výslovně nepopřenu lze na základě zápisu úpadkového komisaře v seznamu přihlášek vésti exekuci pouze na jmění úpadce, jež zbylo k jeho volnému nakládání, nebo jehož nabytí po zrušení úpadku, právě tak, jako na základě rozsudku, nikoli však proti osobě třetí, již jest rukojmí. Názor tento není správným, neboť § 1 čís. 7 ex. ř. stanoví, že exekucním titulem jsou soudně potvrzená narovnání v řízení úpadkovém, jakož i úřední výpisy z likvidačního protokolu úpadkového řízení. Vymáhající strana žádala za povolení exekuce proti Antonínu K-ovi jako ručiteli a plátcí nuceného narovnání v úpadku na základě nuceného narovnání, uzavřeného při roku dne 26. července 1926 a právoplatným usnesením ze dne 22. září 1926 potvrzeného, podle něhož se strana povinná zavázala kvoty pohledávek zjištěných v úpadku a uvedených v zápisu úpadkového komisaře v seznamu přihlášek jako ručitelka a plátkyně ve stanovených lhůtách za-